

това време поискали пари за да ги неистрѣпватъ, които на часа отъ селянитѣ имъ се събрали, кой колкото ималъ при себе си и едвамъ могли да имъ събератъ нѣщо 3500 гроша тогавашни пари, гдѣто веднага имъ се подписать съ гошма молба, за да не имъ се направи нѣкоя обида, като невинни въ нищо. Зебецитѣ, като зели отъ тѣхъ паритѣ, благодарили се, и въ знакъ за благодарство, ги съвѣтвали съ тѣзи утѣшителни за тѣхъ думи: «За ваше добро ви казваме идете си въ село по работата; защото утрѣ като се връща аскеря, ще ви избие до единъ ако ви намѣри тука скрити», гдѣто слѣдъ туй ги оставили и си отишле. Слѣдъ отиваннето на зебецитѣ, селянитѣ Богданъ-Махленци се завърнали и събрали въ селото си на Бекирския дворъ, гдѣто часа около 9 по турски, се задали нѣкои и други цигани отъ къмъ Стара-Загора и нападнали на пѣкои други отъ селянитѣ, като ги бияли и гошили да искать и тѣ пари, щото другитѣ като патели отъ утрѣньта това сжщото, прибързали та се разбѣгали и испокрили въ кѣщитѣ си; та циганитѣ, като немогли да искарать пари, а само съ лобудъ си отмѣстилили на тѣхъ, оттеглили се къмъ Гюнюлюнската Махала за яма, които отишле тамъ за да се награтъ отъ избититѣ българи. Богданъ-махленци часа по 12 по турски пакъ са събрали на сжщото мѣсто и тамъ прѣкарвали ношъта, едни съ страхъ и трепетъ, други съ вкаменени сърдца отъ страхътъ и ужасътъ на турцитѣ, а особенно смислеванието за турскитѣ войски на утрѣньта, тѣй щото най-послѣ и тая мощъ прѣминали благополучно живо и здраво.

На другий денъ 17-й Юлий, съмна са, всичкитѣ станяхъ, благодарихъ на Бога, че ги опазилъ съ челядитѣ имъ; но не са мина много време въ тѣхното недоумѣние, ето ненадѣйно са распрѣска слухътъ отъ извѣстието, че Турската войска са потеглила отъ Гюнюлюската Махла и потеглила за къмъ Н.-Загора, която мѣрвила да мине прѣзъ Богданъ-махле. Какво да са прави и що да са стори? — Викове, плачове, смущения неисказани и неописани, всички ревноали и листнали като овце въ пожаръ; най-послѣ